

יום קיץ באמצע החרף

היה זה יום קיצי באמצע החרף. משפחתי ואני החלטנו לנצל את מזג האוויר היפה ולצאת לטיול. 'סוף-סוף אפשר לצאת בלי לקחת מעיל או סודר, חשבתי לעצמי.

נסענו לכוון חוף הים, והחלטנו לשחק בכדור. אמא דאגה לאכל ולמשקאות. ישבנו יחד על החול מול הים הכחל, ונהנינו מההזדמנות הזו של אמצע החרף. הגלים התנשאו לגבה והתנפצו בהתקרבים אל החוף.

לא היינו יחידים על החוף. על ה"פסנט" הזה לצאת באמצע החרף אל חוף הים, שמעו, כנראה, גם אחרים. פתאם החלה רוח קלה מנשבת, עננים צצו פתאם. אני נשבע לכם, לא היה אפילו ענן אחד קדם לכן.

פתאם הופיעו כדי להזכיר לנו (אם שכחנו לרגע) שזה חרף. הם התקרבו, וללא אזהרה או הודעה מקדמת החל טפטוף, ועד מהרה הוא התגבר והפך לגשם זלעפות. אספנו במהרה את חפצינו, ורצנו. נכנסנו נוטפי מים למכונית, מכי הלם, קרובים מאוד להתחיל "לקטר".

הרגשתי שאני חייב לעשות משהו כדי להציל את היום הזה, והתחלתי לצחק. הצחוק שלי הדביק את כלם, וכך ישבנו וצחקנו. "אוא, איך נהנית", אמרה אחותי הגדולה, והבנתי שהצלחתי.